

«Som» d'Els Pets, cançó per cançó

El trio de Constantí publica avui el seu dotzè disc, després d'anys de silenci

Els Pets | Michal Novak

Els Pets estrenen avui el seu nou àlbum, *Som* (RGB Suports, 2018), després de cinc anys d'exili creatiu. Orgullosos dels seus 55 anys, i defugint un fals esperit d'adolescent, s'han presentat en aquest disc tal com són. Amb l'ajut del seu nou productor, Joan Pons (**El Petit de Cal Eril**), han depurat les cançons, anant-hi a l'essència, però aportant alhora un punt de frescor i modernitat, per acabar fent un disc madur, íntim i melangiós de tretze temes. Ells mateixos reconeixen que han fet "un gran disc", i és per això que el repassem cançó per cançó.

"Wittgenstein"

Fidel al seu estil de cançó-relat, el trio de Constantí narra a "Wittgenstein" l'estona d'espera en una sala d'estar d'un psiquiatre, observant les revistes, els altres pacients, i recordant moments del passat.

"La vida és molt avorrida sense el teu cos"

Va ser el primer avançament que es va fer del disc, al setembre, i és un cant a l'amor perdut, a la nostàlgia provocada pel record d'una història d'amor d'anys enrere. 'Sembla estrany que, amb tant de temps, t'enyori tant', entona com a síntesi de la cançó Lluís Gavalrà.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=gf5rR_LaU8A

"Mil hiverns"

Un relat sobre una parella que ja no funciona com abans. El pas del temps i la rutina han fet que

ja no ballin i quasi ni es parlin. 'Ni goso a dir-te que follem' seria un bon resum de la relació de la qual parla el tema. Alhora, es parla també de l'inesperat de la situació, de com 'vam creure que érem un per l'altre aquell primer dia de fa mil hiverns' i, tot i així, ens ha acabat passant allò que els passava als altres.

"No vull que t'agradi aquesta cançó"

Trista i lluminosa, recorda grups de *slowcore* dels noranta com **Bedhead** o **The New Year**. Parla d'una relació de parella un punt més autobiogràfica que l'anterior, un músic i la seva parella que voldria abraçar-lo ben fort, i que 'no vull que t'agradi aquesta cançó', perquè és la cançó que li porta records d'uns temps passats millors.

"L'exèrcit que vindrà"

La cançó més estretament lligada a l'actualitat política que viu el país. De fet, va sortir a la llum com a avançament del disc aquest passat 1 d'octubre, un any després del referèndum. S'hi parla d'un 'exèrcit de rialles', de 'gent que omple amb alegria els carrers', que es contraposa amb pacifisme i optimisme a la violència que es va patir l'1-O.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=rXz7ICwGkQU>

"Corvus"

És la cançó més corprenedora i dura del disc. Escrita per Joan Reig, "Corvus" va sobre els abusos sexuals a menors per part del clergat. 'On era el teu Déu quan la meva pell tocaves? I on era el meu, quan jo espantat callava?', diu la punyent lletra, amb un tema que torna a l'agenda mediàtica amb la promesa del Papa de lluitar contra els crims de pederàstia a l'Església.

"Llavis nous"

Després de la calma ve la tempesta. "Llavis nous" és la cançó més canyera i gamberra del disc, amb un riff que recorda el "Have love will travel" de **The Sonics**. Lluís Gavalrà canta que vol comprar-se uns nous llavis, nets de mentides, per fer nous petons i molts somriures.

"Setembre"

Si "Agost" ja va ser un *hit* inolvidable, "Setembre" també té números per convertir-se en una de les grans cançons del nou disc. Melangiosa com el mes que descriu, és una oda a veure el temps passar, a l'observació de la vida com passa. Un vici que per a **Els Pets** no passa mai de moda.

"El dia que et vas trencar"

Una altra concessió intimista de l'àlbum, aquest cop amb l'ajuda d'un teclat suggerent i una base rítmica senzilla i efectiva. Gavalrà es torna a convertir en un element del paisatge o en un fenomen meteorològic que va veient escenes quotidianes de gent o situacions que es trenquen. El rascat final podria acabar alguna de les noves cançons d'**El Petit de Cal Eril**.

"Laia"

Retrat d'una noia que pateix una malaltia greu, que fuig de les mirades compassives i del dol que l'acompanya, sense amagar la por que sent. L'experiència propera d'una familiar de Gavalrà va inspirar la cançó, sense falses valenties i grans dosis de realitat.

"De tant en tant"

Cant optimista de veure's a un mateix amb perspectiva i adonar-se que no s'està tan malament. El mantra del 'tant a tant' serveix al lletrista per anar deixant a l'aire pensaments que l'edat li revela com divina. Alguns dels arranjaments de la cançó tenen un aire juganer i experimental bastant inèdit en **Els Pets**, i on es noten les mans de Joan Pons.

"Pendre mal"

Igual que "L'exèrcit que vindrà", aquesta cançó podria estar firmada pels estatunidencs **Real State**, i la temàtica d'alguna manera va relacionada amb la realitat dels presos. Una relació vista des de la distància que imposen els barrots de la rutina, de la feina, dels horaris i del no poder dedicar el temps al que realment importa.

"Som"

És la cançó que dona nom el disc, i la composició més despallada del repertori. El so tan càlid s'aconsegueix amb el duet de guitarra i veu format per Jordi Bastida i Lluís Gavalrà enregistrant-la. La lletra, amb una bona dosi de melancolia -que no podia faltar a la darrera cançó-, parla de les rutines i la complicitat d'una parella de vuitanta anys.